

Răzbuarea Condorului

Un «thriller» pasionant, desfășurat într-un ritm alert, care te poartă în timp și spațiu, de la Paris la Singapore, din austera Sicilie la glamour-ul New-Yorkului. Personajele sunt simple «piese» ale unui puzzle complicat și sângeros, iar soarta lor este manipulată de dragoste, ură și răzbuare nemiloasă.

F R A G M E N T

Capitolul I

Strada Simon Derreure era puțin luminată. Un singur felinar, în fața imobilului cu nr. 13, împrăstia o lumină palidă. Era un loc liniștit, ascuns parca la poalele lui Montmattre. În blocurile vechi, elegante ale cartierului, locuia încă o anumită «burghezie» parisiensă.

În fața unei ferestre de la etajul 4, Helena mișcă imperceptibil perdeaua groasă de catifea. Nimeni pe stradă, așa devreme. Era puțin înainte de 6, dar femeia nu putuse închide un ochi toată noaptea, nici măcar după ce eanși Mauro facuseră dragoste. Simțea un fel de neliniște, fără motiv aparent, o angoasă neobisnuită și enervantă. O rază de soare subțire ca un fir, pătrunse prin întredeschiderea perdelei dezvăluind corpul amantului, care dormea adinc,

culcat pe spate.

«Cit e de frumos»- isi spuse ea.

Desi omul depasise de mult 50 de ani, pastra un corp athletic, puternic, cald...

Cuprinsa dintr-o data de o tandrete neobisnuita, Helena se apropie de pat, si aplecandu-se peste barbatul adormit, saruta buzele intredeschise, parca gata sa primeasca aceasta mingiere. Dar Mauro nu se misca si ea nu mai insista. Nu era cazul sa-l mai trezesca. La ora 8.30, Salvator ateriza la Orly si avea numai o ora timp sa se schimbe si sa ajunga la aeroport.

Sotul ei, revenea la Paris, dupa un scurt voiaj de afaceri. Femeia stia destul de putin despre numeroasele si complicatele lui afaceri si trecutul despre care vorbeau foarte rar. Ea traia mai ales in prezent, incercind sa profite la maximum de pozitia si averea lui.

Mica refugiata de origina basarabeana, reusise in sfirsit: era nevasta miliardarului Salvator Malaga!

* * *

Dupa ce il lasa pe Malaga la birouri, Helena se grabi sa se intoarca la vila.

Soarele stralucea si, lucru rar, nici un nor nu traversa cerul parizian. Era intr-adevar o zi superba pentru inceputul lui mai. Helena se simtea foarte tinara, frumoasa si plina de energie.

Goala in fata oglinzilor care acopereau peretii imensei sali de baie, ea isi admira corpul perfect, cu exceptia unui detaliu: umarul drept era marcat de o cicatrice lunga inca rosie si umflata, desi accidentul avusese loc cu trei ani in urma. Era amintirea lasata de un amant din trecut, pasionat de motociclete. Omul pierduse controlul bolidului lovind un zid de beton. Desi accidentul fusese atit de grav, el nu avusese aproape nimic. In schimb, Helena zacuse in spital mai multe luni, cu fracturi multiple. Si, in cele din urma, doctorul o anuntase ca va avea pentru restul vietii o cicatrice pe umar.

De cind se maritase cu Malaga, acesta ii promitea frecvent o operatie estetica, dar tot amina data. Helena banuia chiar ca el gaseste o placere stranie in a mingia aceasta imperfectiune a unui corp altfel, fara cusur.

Femeia se gindi ca trebuie neaparat sa il convinga in sfirsit ca operatia e urgenta.

Deodata, ea scoase un urlat infricosator. Pe carelajul de marmura, la citiva centimetrii, un paiangen se tiriia anevoie, agatindu-si tentaculele filiforme.

De unde aparuse aceasta insecta? Si ce vroia de la ea?

Un vechi proverb francez ii rasuna in cap:

«Matin, chagrin».

Cu un gest isteric, strivi insecta ghinionista, fixind in continuare pata de singe ramasa.

«La dracu, era intr-adevar o dimineata nenorocita» isi spuse ea inciu data.

Dar, nu avea nici un chef sa ramina in casa. Avea pofta sa dea o raita prin magazinele de lux ale Parisului.

Dupa o jumatate de ora, perfect machiata si imbracata cu un costum primavaratec Gucci, ea parasi vila indreptindu-se spre Champs Elysees.

La volanul Porshe-ului rosu pe care il primise de ziua ei, femeia cauta din priviri un loc de parcare. La capatul lui Avenue George V, opri multumita.

- In sfirsit! isi spuse ea. Sunt norocoasa!

Tot intorcindu-se in labirintul strazilor din jurul lui Champs Elysees, Helena nu observase Mercedesul negru care o urma de cind parasise vila. Acum, masina era oprita linga Porshe si doi barbati de alura meridionala ii barara drumul. Femeia era prinsa intre Mercedes si propria ei masina.

- Dna Malaga, va rog sa urcati in masina noastra. Unul din cei doi vorbi foarte calm.

- Ce vreti? Lasati-ma in pace sau chem un politist, replica ea fara a se lasa intimidata.

Dar, necunoscutul o atinse cu un obiect metalic disimulat in buzunarul treniului, care cu siguranta era crosa unui pistol si o impinse usor.

Apoi, luind-o de un cot, o ridica aproape de la pamint, asezind-o fara prea multa greutate pe bancheta din spate a Mercedesului. Acesta demara instantaneu.

Depasind Arcul de Triumf, ei se indreptau acum spre Neuilly. Helena incerca sa nu se ingrijoreze prea tare.

Primul lucru care ii trecu prin cap era ca fusese rapita pentru a fi rascumparata contra unei mari sume de bani.

Sotul ei era foarte bogat si asa ceva se intimpla. Salvator va plati orice suma caci o iubea si de altfel, banii nu erau o problema!

Masina se opri la un stop. La numai citiva metrii, un politist le intorcea spatele.

Daca ar tenta ceva, sa bata in geam, sa tipe, poate ar putea scapa!

Dar, se facu verde din nou, si ea ramase nemiscata. Frica o cuprinse incet, incet, caci anestezia primului soc trecuse. Mercedesul lua viteza. Helena se hotari la inceput sa se concentreze asupra drumului, pentru a-si putea reaminti mai tirziu. Apoi, un fel de oboseala o cuprinse si inchise ochii, extenuata. Imagini dispersate din propria ei viata ii reveneau in memorie. Pentru o clipa ea gindi ca asa ceva se intimpla numai inainte de a muri.

Dupa aproximativ trei sferturi de ora de drum ei se oprira in fata unui gard impunator. Unul din barbati cobori din masina si vorbi in interfon. Poarta de fier se deschise catre un parc imens. Departe, se putea intrezari un hotel particular, sau mai degraba un mic castel, cum numai in Franta poti gasi.

«De ce cineva atit de bogat avea nevoie de recompensa unui kidnaping?» se intreba femeia fara sa inteleaga.

Holul imens al casei era impodobit de mobile vechi si oglinzi venetiene.

Fara sa aiba timp sa admire frumusetile, ea se regasi intr-un fel de birou, cu pereti biblioteci. In mijlocul camerei erau doua scaune. Helena tresari cu forta cind il vazu pe omul din fata ei. Ezitind, ea se indrepta spre el:

-Mauro, ce se intimpla?

Vocea ii suna calm, desi ingrijorata.

- Dna Malaga, sinteti aici pentru a muri.

Complet derutata, Helena nu stia daca trebuie sa fie amuzata sau sperziata de replica primita.

Tremurind discret, ea se apropie de Mauro intinzind mina pentru a-i mingia obrazul.

- Pentru o gluma e cam sinistra, iubitele.

Un brat de fier ii opri gestul.

- Helena, din nefericire pentru tine nu este o gluma. Am apreciat momentele petrecute impreuna, pentru care iti multumesc. Esti intr-adevar perfecta, cu exceptia unui mic detaliu, care pentru mine e esential...

- Mauro, termina aceasta comedie! tipa ea, taindu-i vorbele. Nu vreau sa aud nimic, lasa-ma in pace! Ce e cu povestea asta macabra? Trebuie sa plec imediat!

Helena devenise isterica.

Omul care se lasa chemat Mauro, continua foarte calm:

- A-si dori totusi sa ma asculti. Iti datorez macar atit. Ei bine, ai un singur defect, scumpa mea, esti nevasta lui Salvator Malaga si nu-ti pot ierta acest lucru. Pentru crimele lui vei plati azi.

Mauro continua:

- Numele meu e Condor Celufi. Probabil ca asta iti spune ceva.

Vocea se facu mai inceata, ca pentru el insusi:

- Nu am de ales. Nu-ti fie frica, nu vei simti nimic. Urasc suferinta fizica. Ce pacat ca esti nevasta unui asemenea gunoi. Ai fi putut trai inca mult tip, bucurind cu frumusetea ta...

Apoi, iesi fara sa mai priveasca in urma.

* * *

Ultimele cuvinte ale omului ii rasunau inca in urechi. Era complet stupid, un cosmar! Helena nu-l intrebase niciodata pe Salvator despre trecutul pe care il tinea ascuns, inasa, un lucru era cert, Condor Celufi, daca era el, ii va face rau si nu era un joc. O cumplita tragedie ii lega pe cei doi barbati, irevocabil si, din nefericire ea era prinsa la mijloc, unealta unei rezbunari tardive.

Helena continua sa priveasca usa capitonata care se inchisese in urma lui Condor, amantul care se daduse drept Mauro, si care era de fapt cel mai de temut dusman al sotului ei. Acelasi barbat care cu citeva ore inainte ii facuse dragoste cu pasiune, o condamna acum la moarte, fara sa cricneasca.

Intelegea acum in sfirsit, misterul intilnirii cu Mauro, intr-un casino european, insistenta lui exagerata, dar nu putea uita pasiunea primei nopti petrecute impreuna si faptul ca isi inselase sotul fara prea multe mustrari de constiinta, atrasa intr-o cursa care se dovedea acum fatala.

Pentru o clipa, pierzind sensul atrocitatii momentului, femeia isi spuse ca un destin straniu intovarasisse de gene-

ratii propria ei familie. Sansa si nenorocirea navalisera deopotriva in viata stramosilor ei, ii marcasa, abandonasa si lovise din nou, fara mila. Si ea, nu putea scapa acestui curios blestem care plana asupra istoriei familiei Gore...

Cei doi barbati care o rapisera intrara brusc in birou. Un al treilea personaj ii urma indeaproape.

- Nu va fie frica, nu veti simti nimic, i se adresa el.

Helena ar fi vrut sa se zbata sa implora, sa incerce orice. Orice! Vroia, sa traiasca, desi in fond stia ca e condamnata.

Totul era prea tirziu...

Cu delicatete, omul ii administra o injectie prin mineca subtire a jachetei Gucci.

Condor intra in acelasi moment si spuse:

- Doctore, vreau o treaba de maestru!

Va urma...

Pentru mai multe informații, vă rugăm să ne contactați:

arcolartplanet21@gmail.com

www.arcolartplanet21.com